

OLLIE-DOLLIE

en de poedel

P. STOUTHAMER

OLLIE-DOLLIE EN DE POEDEL

P. STOUTHAMER

**OLLIE-DOLLIE
EN DE POEDEL**

Met illustraties van Corrie van der Baan

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH N.V. - NIJKERK

ISBN 90 266 4352 7

1. *Een vrije dag*

Iemand roept ergens: Pietsjie . . . pietsjie . . . pie-pie-pie-pie . . .

Dollie luistert ernaar. Wie zou dat zijn?

Pietsjie . . . pie-pie-pie . . . kluuu . . . kluuu . . . Nu is het dichterbij.
Wie zou . . . ? Dollie draait zich nog eens om in zijn bed.

Pietsjie-lure-luut-luut-luut . . . lure . . . lure-luuuuure . . .

't Is iemand die erg blij is, dat kun je zo wel horen . . . jarig zeker!
Klure . . . luut-luut-luut . . .

Dollie glimlacht, nu weet hij het; 't is een lijster.

Hij rekt zich eens uit en denkt: Welke dag zou het vandaag wezen?
Gister was het zondag . . .

Ja toch . . . ? Och welnee, gister is hij naar school geweest . . . 't Is
zaterdag zeker . . . of . . . ?

Hij is nu klaar wakker, maar toch weet hij nog niet welke dag het is.
'k Zal het eens aan Ollie vragen, denkt hij. Hij gaat naar het
kamertje van z'n tweelingzusje en fluistert: „Ollie, welke dag is het
vandaag?”

Ollie knort als een biggetje; ze sliep zo lekker.

„Ollie, luister eens, ik wil weten welke dag het is,” zegt Dollie.

„Stil . . . ik wil slaaopen,” kreunt Ollie.

„Dan ga ik naar mams,” zegt het mannetje koppig. Hij loopt op
z'n tenen naar de grote slaapkamer. In het brede bed ligt z'n moe-
der; diep onder de dekens.

Opeens krijgt Dollie een beetje medelijden met haar; ze ligt daar
zo zielig alleen. Ja, paps is op zee. Z'n boot vaart nu misschien
wel bij China. Daar had hij toen die wonderlijke wekker voor mams
gekocht.

Dollie kust z'n moeder zacht op de haren.

„Cootje, word eens wakker,” fluistert hij.

Mams doet één oog open. „Stil . . .” zucht ze.
„Cootje, luister eens,” zegt Dollie nog eens.
Als hij vadertje speelt en z'n moeder Cootje noemt, moet ze altijd lachen, maar deze keer slaapt ze maar.
„Cootje . . . Cootje dan toch!”
„Wwwat is er?”
„Ik wil dat het zaterdag is vandaag, is dat zo?”
„Jaaa . . .” kreunt mams.
„Dan ga ik Jozef helpen, goed?”
„Jaaa,” fluistert Cootje en draait zich nog eens om.
Een kwartiertje later zit hij op z'n eentje in de keuken te eten. Er was nog gesneden brood in de trommel. Hij legt een dikke laag muisjes op z'n boterham. Hij hapt erin, de muisjes rollen naar alle kanten. Hij smult maar. Z'n benen bungelen onder de tafel.
„Nou nog een boterham met pindakaas,” zegt hij.
Een flinke laag gaat er weer op. Dan nog een beker melk en klaar is Dollie.
Hij stapt de deur uit en gaat naar de kinderboerderij. Jozef, de staljongen, is al aan het werk; die is altijd zo vroeg.
„Jozef, mag ik je helpen?” vraagt Dollie.
„Ha, die Dollie!” roept Jozef. „Ja hoor, kom maar op.”
Er is een heleboel te doen: de ganzen en de eenden moeten voer hebben, de ezel en de herten oud brood en klaver, de konijnen weer wat anders en de pinguïns vis.
Jozef rijdt met de kruiwagen van het ene hok naar het andere. Dollie loopt achter hem aan. Hij draagt een bezem op z'n schouder, want de hokken moeten worden aangeveegd.
„Wat hebben we het druk, hè Jozef!” zegt Dollie.
„Verschrikkelijk,” zegt Jozef, „ik ben maar blij, dat jij er bent, anders kwam ik vandaag niet klaar.”
En dan gaat Dollie vegen, dat het vuil in het rond vliegt.
„Laat de ganzen maar uit het hok en geef ze wat maïs,” zegt Jozef. Dollie zet het deurtje open, en daar stappen ze naar buiten. Eerst de grote bonte. Die kijkt eens schuin naar dat kleine mensje en zegt dan: „Gèèèk.” Dollie weet niet of het een scheldwoord is of dat het wat anders betekent.

„Dat is oom Hannibal,” zegt Jozef.

„Is dat een oom?” vraagt Dollie.

„Ja, de vader is er vandoor gegaan, zo gaat dat bij ganzen. Nou, toen zat de moeder met al dat grut en toen heeft oom Hannibal haar geholpen om de kleintjes groot te brengen. En dat is een heel werk, hoor, acht gansjes opkweken tot flinke vogels.”

„Wat heeft die oom dan gedaan?”

„Hele dagen uitgekeken of er geen gevaar kwam. Let maar op, hij staat altijd op de uitkijk.”

„Wat is gevaar, Jozef?”
 „Nou, stoute jongens of een lelijke hond of een kraai.”
 „Hoe is z'n naam ook weer, zei je?”
 „Hannibal, oom Hannibal.”
 „Wat een deftige naam!”
 „Ja, die heb ik hem gegeven.”
 „Hoe wist je dat?”
 „Wat?”
 „Dat die naam bestond?”
 „O, dat is zo'n lange geschiedenis.”
 „Toe, vertel het eens, Jozef.”
 „Later, maar eerst moeten we naar het veld.”
 „Waar is het veld?”
 „Een eind achter het park, daar groeit de klaver en die moeten we halen. Maar eh . . . moet jij niet naar school?”
 „Nee, helemaal niet, er is vandaag geen school.”
 „Nou, dan bof je. Zou je mee mogen naar het veld van je vader?”
 „Ik heb aan mams gevraagd, of ik naar jou mocht en ze zei: goed.”
 „O, weet je 't zeker?”
 Dollie knikt heel diep, wel drie keer.
 „Nou, geef Jacob dan een schepje koekjes en zeg tegen hem, dat we geen klaver hebben.”
 Dollie stapt naar de ezel. Hij heeft een diepe houten schep met lijn-koekjes bij zich; die strooit hij uit in de voerbak.
 „Jacob, we hebben nog geen klaver,” zegt hij.
 „Oo-ah,” gromt Jacob en peuzelt aan de koekjes.
 „Maar we gaan zo naar het veld, hoor.”
 De ezel zegt niks, hij kauwt.
 „Goed?” vraagt Dollie.
 „Mmmmm,” murmelt de ezel.
 „Mag ik dan eens op je rug zitten, als we terugkomen met klaver?”
 „Mmmmm . . .” broemt Jacob.
 „Maar ik heb geen twee kwartjes bij me, hoor.”
 De ezel zegt niks. Hij kan best praten, denkt Dollie, maar hij wil niet. Beesten willen nooit praten tegen mensen, tegen elkaar wel. Ze weten een hele hoop, wat wij niet weten, maar ze zeggen het

niet; ze zijn heel slim. En stilletjes hoopt hij, dat op een dag de ezel of Hannibal eens tegen hem zullen gaan praten, tegen hem alleen.

2 *Hannibal*

„Zo, dat is dat,” zegt Jozef, „nou Mira inspannen en dan gaan we.” Even later komt hij met de wagen aanrijden; hij zet Dollie op de bok en gaat naast hem zitten. Jozef klakt met de tong en daar boldert de wagen over de straatstenen. Dollie lacht hardop.

Vijf minuutjes later zijn ze achter het park in het veld. De hoeven van Mira ploffen in de rulle grond, de wielen knoerpen.

„Jozef,” zegt Dollie, „er is wat gebeurd bij de eenden?”

„Wat dan wel?”

„Ik weet het niet, maar ze stonden met de koppen bij elkaar en ze zeiden wat.”

„Hoe weet je dat?”

„Ik hoorde heel zacht: „É . . . é . . . è . . . á . . .” en ze keken heel strak.”

„Ja, dan hadden ze een geheimpje.”

Dollie zit weer te piekeren over de dieren. Hij denkt: Zou ik het eens aan Jozef vragen? Die weet er misschien wel meer van.

„Jozef,” zegt hij.

„Wat is er, wat wou je zeggen?”

„Jozef, waarom praten de beesten nooit tegen ons?”

„Omdat wij de taal van de dieren niet verstaan, denk ik.”

„Maar waarom praten ze dan de taal van de mensen niet?”

„Die kennen ze niet, denk ik.”

„Die kennen ze best; ze horen ons toch alle dagen praten!”

„Ja, maar de mensentaal is moeilijk, hoor.”

„Daar geloof ik niks van. Als een kindje geboren wordt, kent het

de mensentaal ook niet, maar als het een jaartje of twee is, kan het al praten.”

„Je hebt misschien wel gelijk,” zegt Jozef.

„En de gelaarsde kat dan!” gaat Dollie verder, „die kon toch ook praten? Die had nog nooit wat gezegd, maar toen z'n baasje eens heel erg verdrietig was, nou, toen kon hij het niet langer uithouden en hij begon opeens te praten.”

Jozef moet diep nadenken; dan zegt hij weer: „Je kon best gelijk hebben.” Hij trekt aan de teugel en Mira blijft staan. „Nu ga ik klaver maaien,” zegt hij. Even later ruist de zeis, riss . . . riss.

Als hij klaar is met maaien, zegt hij: „We gaan het op de wagen laden, maar eerst moet ik even rusten.”

Hij gaat naast Dollie zitten. Ze luisteren naar een vogel, die heel hoog in de lucht zingt.

„Een leeuwerik,” zegt Jozef.

„Jozef, vertel nu eens van de gans met die deftige naam,” vraagt Dollie.

„Hannibal, bedoel je?”

„Ja, Hannibal!”

„Nou dan: m'n grootvader had een grootvader.”

„Wat zal die oud geweest zijn!” roept Dollie.

„Ja, maar die heel ouwe grootvader had weer een grootvader en die had er ook één. Nou, duizend jaar geleden woonde die man in een sterk kasteel.”

„Wat is dat?”

„Dat is een heel groot huis met verschrikkelijk dikke muren en een gracht er omheen.”

„Waarom was er een gracht om?”

„Omdat er heel boze kerels waren, die wel in dat mooie kasteel wilden wonen. Maar de gracht hield hen tegen. In die gracht zwommen twintig ganzen, en de grootste heette Hannibal. Die stond altijd op een eilandje in de gracht en hij keek maar, keek maar. Hij stond daar overdag en hij stond er 's nachts.”

„En wanneer sliep hij dan?”

„Nooit, hij deed wel eens een oogje dicht, maar bleef toch met het andere kijken. En als er maar een pietsie gevaar was, riep hij:

„Ga-ga-ga-ga.” Dan schrokken de andere ganzen en schreeuwden: „Weg-weg-weg-weg . . .” Dan was het een lawaai, dat je het ik weet niet hoe ver kon horen . . . Ssst . . .” Jozef begon te fluisteren. „Op een nacht . . . ’t was heel erg donker . . . kwamen de vijanden aansluipen . . . Ze hadden kano’s bij zich, die droegen ze op hun hoofden. Met die kano’s zouden ze de gracht over varen. Dan zouden ze de ladders tegen de muur zetten . . .”

Jozef keek zo donker, Dollie werd er bang van.

„De eerste kano ging de gracht in; daar hoorde je niet meer van dan wanneer er een druppel water viel. En daar kwam de tweede kano en de derde . . . De rovers dachten al, dat ze zo het kasteel

binnen konden klimmen. Maar wie stond daar in het stikgedonker rond te kijken met prikogen?"

„Hannibal," zucht Dollie.

„Hannibal," fluistert Jozef. „En toen die nog maar dächt, dat hij wat zag . . . „Ga-ga-ga-ga-gaaaa . . .".” Jozef schreeuwt het uit.

Dollie springt op en schreeuwt ook, maar dat is van de schrik . . .

Jozef gaat verder: „En alle ganzen riepen: „Ga-ga-ga-ga . . .” En de wacht van het kasteel bulderde: „Wat mot dat daar?” De vijanden schrokken zich naar. Ze dachten, dat er een berg met stenen van boven op hen neer zou komen. Ze sprongen de wal op en renden weg. Het kasteel was gered . . . door . . .”

„Hannibal," zucht Dollie.

En nu moet hij even geeuwen . . . hij is ook zo vroeg opgestaan!

„En nou ga ik de klaver opladen," zegt Jozef.

Maar Dollie gaat niet helpen. Dollie geeuwt nog eens. Dollie is moe. Terwijl Jozef de wagen laadt, zit Dollie tegen een hoopje hooi naar de wolken te staren . . . Ze drijven . . . ze drijven . . . ze zijn grijs en wit en bont . . . het zijn . . . het zijn ganzen . . .

Dollie slaapt.

3. Dan gaan we zoeken

„Is Dollie ziek?" vraagt de juf.

„Nee juf, hij zal dadelijk wel komen, hij was niet thuis," zegt Ollie.

„Niet thuis?"

„Nee, en mams zei, dat ik maar vast naar school moest gaan." ”

„Nou, dat is niet zo mooi, dan komt hij te laat," zegt juf.

Ollie's lip heeft een beetje: Dollie zal te laat komen, helemaal alleen . . .

Bij het hekje van „Maupertuus" staat moeder uit te kijken, ze begrijpt er niets van.

„Hij is bij m'n bed geweest,” zegt ze bij zichzelf, „ik was nog niet goed wakker... Hij zei, dat hij... wat zei hij ook weer? Maar hij zal nu toch wel gauw komen... Of zou hij naar school zijn gegaan? Natuurlijk, hij is naar school gegaan.”

Ze belt de school op. Nee, Dollie is er niet. Moeder denkt en denkt...

Ze weet het niet meer. Ze heeft zo vast geslapen... Hij zei... o ja, hij zei: „Ik ga naar...” Naar wie...?

Moeder piekert, ze piekert...

Naar meneertje Help? Ja, ja, dat zal het zijn! Even die meneer opbellen.

Ze zoekt in de telefoongids... Held... Helm... nee, Help staat er niet in.

„Och,” zegt ze, en ze moet toch even lachen, „die meneer heet immers niet Help! Hoe heet hij eigenlijk?”

Ze denkt een poos na, maar kan niet op de naam komen.

„Ik ga erheen,” zegt ze.

Ze grijpt de fiets en vijf minuten later staat ze aan de andere kant van het park.

Waar woont die meneer eigenlijk? Ze kijkt op een naambordje, maar daar staat natuurlijk geen Help op.

„Zoekt u iemand?” hoort ze een stem achter zich vragen.

Moeder kijkt om en daar staat... meneertje Help.

„O, meneer, hebt u Dollie ook gezien?”

„Dollie, is die...?”

Moeder vertelt haar verhaal.

„Dan gaan we zoeken,” zegt meneer, „ja, ja, dan gaan we zoeken.”

Ze lopen samen het park in, ze kijken naar alle kanten.

Meneertje Help blijft even stilstaan en roept: „Dollie, waar ben je?” 't Is doodstil in het park, alle kinderen zijn naar school. Alleen op de kinderboerderij is wat beweging; de eenden kwaken en de ganzen babbelen met elkaar. Ze zeggen lelijke dingen van die meneer, die daar loopt te roepen. Hoepel op, denken ze. 't Was net zo heerlijk rustig hier!

„Laten we ook eens buiten het park kijken,” zegt meneertje Help.

„Waar?” vraagt moeder.

„Op de veldweg ginds.”

Ze gaan erheen en lopen een eindje de weg op. Ze moeten even op zij voor een paard en wagen.

„Hup Mira,” roept een jongensstem.

„Hèèèèè? . . .” Moeder kijkt op. En meneertje Help zegt: „Is dat . . .”

Op de bok van de wagen zit een kleine jongen. Hij houdt de leidsels strak. Hij kijkt tussen de oren van het paard door recht vooruit, zo hoort het, zo doen alle echte voerlui. Maar dan opeens . . .

„Ha mams, ha meneer!”

Mams en meneer staan aan de kant te wachten tot de wagen zal stoppen. Maar nee, kun je begrijpen . . . ! Dollie klakt met z'n tong en Mira trekt nog harder. 't Gaat regelrecht op de kinderboerderij aan. Achter de wagen draven een meneer en een mevrouw.

„Zo'n Dollie toch!” zucht de meneer. „'t Is toch echt wel een beetje een dolle, hoor!”

4. *Was paps er maar*

Jawel, hij is een beetje een dolle, en z'n zusje is ook een rakker, ze kunnen samen heel wat uitspoken. Maar er gaan toch ook weken voorbij, dat er niets bijzonders gebeurt. Ze gaan naar school, ze spelen in het park of in de zandbak, ze schrijven een brief aan vader. Ja, dat is natuurlijk wel iets bijzonders, een brief schrijven. Ze zijn nog geen jaar op school; nou, dan is een brief een moeilijk ding, hoor! De laatste regel is altijd: komt u gauw terug? Ze verlangen vaak stilletjes naar vader, maar daar praten ze niet over. Dat doen kinderen van een zeeman niet, zegt paps.

Maar ja, kinderen van een zeeman kunnen toch ook wel eens verdrietig worden. Op een dag zei Ollie: „Alle kinderen op school hebben een vader, en ze praten altijd over hem, maar wij . . .” Haar

lipje krulde en ze begon te huilen. Nou, en toen kwamen bij mams ook de waterlanders.

Dollie vond het heel naar; hij was eigenlijk een klein beetje boos op Ollie. Even later ging mams naar haar slaapkamer, zeker om haar gezicht wat te wassen. Toen zei Dollie: „Dat heb je er nou van, hè; als jij gaat huilen, begint mams ook.”

Ollie knikte en 's avonds zei ze tegen haar broertje: „Ik zal het niet meer doen.”

En Dollie zei: „Nou, dan ben je groot.”

Zo gaan de dagen voorbij . . . voorbij . . . Maar op een keer wordt Dollie ziek. Hij ligt daar moe in z'n bedje. Hij heeft een hoogrode kleur. „Koorts,” zegt moeder.

De dokter komt; hij kijkt helemaal niet vrolijk. „Hard ziek, mevrouw,” zegt hij, „laten we hopen, dat het geen longontsteking wordt.”

Longontsteking! Ollie vindt dat toch zo'n erg woord!

's Avonds wordt de koorts hoger; Dollie hoest zwaar, hij woelt door z'n bedje. Hij gooit z'n dekens weg en wil er uitkomen. Mams stopt hem weer in.

Dan begint het mannetje te roepen: „Paps, ben je daar? Paps, kom eens gauw. Help me eens, mams doet zo lelijk tegen me.”

„Hij ijlt,” zucht moeder.

Ollie weet niet, wat dat betekent, maar ze vindt het heel erg, het maakt haar bang. Ze ziet ook, dat mams ongerust is. „Was vader er maar!” hoort ze haar zeggen.

De hele nacht tobt moeder om met het zieke jongetje. En de volgende morgen ziet ze er moe en bleek uit.

Ollie vindt het allemaal zo verdrietig. Het liefst zou ze gaan huilen, maar ze slikt haar tranen weg; ze zal groot zijn, dat heeft ze Dollie beloofd.

„Ik moet nu naar de apotheek,” zegt mams, „blijf jij even op je broertje passen?”

„Ja mams,” zegt ze, en ze doet of ze erg dapper is. Maar als mams weg is, huilt ze.

„Was pappie er maar!” zegt ze half hardop. „Dat wou mams ook zo graag.”

Zal ik een brief aan paps schrijven? denkt ze. Maar die is zo lang onderweg en paps moet dadelijk komen! Zou ik... zou ik het aan... ja, dat is een aardige meneer... Ik doe het, ik vraag het aan de directeur van paps.

Ze gaat naar de telefoon. Er hangt een lijstje met nummers bij. Het bovenste is het nummer van het kantoor. Dat heeft mams eens gezegd.

Ollie neemt de hoorn. Haar kromme vingertjes draaien het nummer. Een stem in de hoorn zegt iets. Ollie verstaat het niet. Ze zegt: „Hallo, met wie spreekt u?”

Ze hoort zachtjes lachen. Iemand zegt: „Met rederij Goedkoop.”

„O ja,” zegt Ollie, „ja, die bedoel ik, is de directeur thuis?”

„Die is hier,” zegt de stem.

„Ik moet iets vertellen tegen de directeur, iets heel ergs.”

„Wie ben je dan?”

„Olga Magdalena Zeerob.”

De telefoon geeft geen antwoord. Ollie praat wat in de hoorn, maar

ze hoort niets.

Dan is daar opeens een zware stem: „Ja mevrouw Zeerob, met Goedkoop, wat kan ik voor u doen?”

„Mag pappie dadelijk naar huis komen?” vraagt Ollie.

„Wat zegt u . . . eh . . . ik bedoel: met wie spreek ik?” vraagt meneer Goedkoop.

Ollie hoort dat hij een beetje moet lachen.

„Met Olga Magdalena Zeerob.”

„Wel, wel, dag Ollie, ben jij het? Vertel me eens, wat is er aan de hand? Is je mammie jarig?”

„Nee, maar Dollie is heel erg ziek.”

„Zo, dat is niet zo mooi. Is je mammie daar?”

„Nee, mams is naar de apotheek om een drankje, Dollie heeft longontsteking.”

„Vraag maar, of ze me opbelt, als ze thuiskomt.”

„Ja . . . maar meneer . . . mag pappie dan dadelijk thuiskomen? Mammie is zo bang en ze huilt . . .”

„Ik kom . . .” zegt de directeur.

Ollie praat nog even in de hoorn, maar ze hoort niets meer.

Net als moeder het hekje van de tuin opendoet, stopt er een auto achter haar. Een heer stapt eruit.

„O, meneer Goedkoop!” zegt mams.

„Ik kom even bij kijken. 't Jongetje ziek?”

„Ja, maar hoe weet u dat?”

„Ollie zei het.”

„Is Ollie dan bij u geweest . . . dat kan toch niet.”

„Nee, ze heeft me opgebeld.”

„Opgebeld?”

„Ja . . . Maar hoe . . . is het werkelijk erg?”

„Ik ben bang.”

Ze gaan naar binnen.

„Dag Ollie,” zegt meneer Goedkoop en hij loopt recht op het bedje van Dollie toe. Hij staat er een poosje bij te kijken.

„Och, och, dat mannetje!” zegt hij, „hard ziek, hoor.”

„Ja, de dokter is bang voor longontsteking, het kind ijlt aldoor en daar raak ik bij van streek, ik . . .” Moeder gaat niet verder, ze

veegt gauw een traan weg.

Nu staat Ollie naast meneer Goedkoop. Ze grijpt z'n hand en vraagt huilend: „Mag pappie gauw komen, alstublieft?”

„Och, kleintje!” zegt meneer.

Hij gaat zitten en neemt Ollie op z'n knie. Wat moet hij daar nu op zeggen? Hij zit even na te denken. Hij kijkt eens in z'n zakboekje. Hij denkt weer na . . .

„Ik zie, dat de boot van uw man vandaag in Antwerpen kan zijn,” zegt hij tegen moeder. „Overmorgen vertrekt hij naar Rotterdam; over een dag of drie kan hij thuis zijn, als alles meeloopt.”

„Ja, ” zucht moeder, „drie of vier dagen, dat duurt gelukkig niet zo lang meer.”

„Vier dagen,” zegt Ollie met een dun stemmetje, „vier dagen is wel lang.”

Meneer Goedkoop kijkt naar het trillend lipje. Hij kijkt naar moeder, die op haar zakdoek bijt . . .

Opeens loopt hij naar de telefoon, draait een nummer en staat zwijgend naar buiten te kijken. En dan . . .

„O, Jager, ben jij het? Prachtig, jou moest ik net hebben. Och, bel even ons kantoor in Antwerpen op. Vandaag komt Zeerob daar binnen. Laten ze hem maar vertellen, dat hij verlof krijgt en dat hij meteen per trein naar hier kan komen. Ja . . . Och zeg, ga jij nu naar Antwerpen en breng die schuit naar Rotterdam, wil je? Mooi zo, bedankt . . .”

Meneer Goedkoop lacht. Hij neemt Ollie op z'n arm en zegt: „Je pappie komt vandaag nog thuis, goed?”

Ollie slaat haar arm om z'n hals en geeft hem een stijve zoen.

5. *Het feest*

't Is een fijne tijd geworden met paps thuis. Hij heeft voor Dollie en voor mams en voor Ollie gezorgd. Zo goed gezorgd, dat ze alle drie dachten, dat ze vakantie hadden. Het leek wel feest al die dagen. Het zieke mannetje was na een week al aardig opgeknapt. Maar aan alles komt een eind . . . en aan het verlot van een zee-man zeker.

Nu vaart paps weer ergens op de wijde zee en gaat de tweeling weer geregeld naar school.

Ze zijn dol op de school; ze hebben een gezellige klas, een lieve juf en twee aardige vriendjes: Edith en Erwin.

Er stappen vier kinderen langs de straat. Het zijn Ollie en Dollie, Edith en Erwin. Ze lopen hand aan hand op het trottoir, met z'n allen naast elkaar, en ze babbelen maar.

Ollie heeft een pakje in de hand en Erwin ook. In het pakje van Ollie zit een doos sigaren en in dat van Erwin zitten drie mooie zakdoeken.

Ze gaan naar meneertje Help, die is jarig.

Daar komt een agent aan. Hij blijft midden op het trottoir staan en steekt z'n armen wijd uit.

De kinderen schrikken van die grote agent, maar die lacht en zegt: „Dag allemaal. Mag er geen mens voorbij?”

„O ja hoor, maar we gaan naar meneertje Help, die is jarig.”

„Nou, dat is effen leuk,” zegt de agent, „mag ik ook mee?”

„Ja hoor,” lacht Erwin, „dan krijgt u misschien wel een gebakje.”

„Fijn, daar heb ik net zo'n trek in, dan gaan we maar, hè. Laten we netjes twee aan twee lopen.”

Dat doen ze, en de agent stapt achter ze aan . . . wel tien stappen.

Meneertje Help is nog nooit zo blij geweest. Hij vindt het zo leuk, dat de kinderen op z'n verjaardag komen. Ze geven hem de cadeautjes.

Ja, hij zorgt altijd voor de kinderen. Maar vandaag is hij jarig, nu

zorgen de kinderen voor hem; dat is eerlijk.

En nu moet meneertje op een stoel staan en ze zingen: „Lang zal hij leven . . .”

Dollie's hoofd is helemaal rood; zo dapper zingt hij.

Mevrouwtje Help moet toch zo lachen, de tranen lopen over haar wangen.

Prinsje, de witte poedel, wordt er helemaal uitgelaten van. Hij blaft en danst op z'n achterpootjes voor de stoel van meneer. Hup! Hij springt erop en staat naast z'n baas. Net of hij zelf ook jarig is. De kinderen beginnen opnieuw te zingen, nog harder dan zo even: „Lang zullen ze leven!” Maar als ze bij „de gloria” komen, kan Erwin niet meer; hij brult van het lachen en rolt over de vloer.

Als het lied uit is, vraagt meneer: „Zijn er ook kinderen, die geen gebakje lusten?”

„Neeeee!” roepen ze allemaal.

„Dan gaan we maar eens rond de tafel zitten,” zegt mevrouw. Ze haalt een doos gebakjes uit de kast en schenkt koffie voor haar en voor meneer.

„Jullie krijgen een glas limonade,” zegt ze en gaat naar de keuken. Als ze terugkomt, kijkt ze wat sip. Ze heeft geen limonade genoeg. „Hier komen bijna nooit kinderen, hè.”

„Daar weten we wel raad op,” lacht meneer. „Als we ons gebakje op hebben, gaan we naar de kinderboerderij. Daar hebben ze zoveel limonade, dat ze die verkopen.”

„Heerlijk!” roept Dollie. Hij zwaait met z'n taartvorkje in de lucht, zodat de room eraf vliegt. „O . . .” schrikt hij, maar mevrouw heeft het witte vlekje al weggeveegd met haar zakdoek.

Nu zitten ze een poosje zwijgend te smullen.

Als ze gereed zijn om naar buiten te gaan, vraagt Ollie: „Mag Prinsje ook mee?”

„Toe dan maar,” zegt meneer, „we zullen maar denken, dat hij ook een beetje jarig is.”

En daar gaan ze. Ollie houdt de riem van het poedeltje vast. Edith geeft meneer een hand en de twee jongens lopen elk aan een hand van mevrouw. „'t Lijkt wel een optocht,” zegt meneer.

Bij de kinderboerderij staat een huisje met een rieten dak. Daar

kun je allerlei lekkers kopen, limonade ook. Er staan een paar rode tafeltjes en wat witte stoelen, daar gaan ze op zitten. Mevrouw doet de riem van Prinsje los; het beestje gaat aan haar voeten liggen. Meneer haalt limonade en een grote zak met pinda's.

„Wat is het toch feest vandaag!” zegt Erwin, en dat vinden ze allemaal. Ze peuzelen pinda's, drinken prik, meneer maakt grapjes en mevrouw zit heerlijk te rusten; ze heeft het nogal druk gehad vandaag.

In de vijver drijven de ganzen. Ze zien de kinderen smikkelen en denken: Zouden wij daar nu helemaal niets van krijgen? Langzaam komen ze uit het water en schommelen op het tafeltje met snoepers af. De brutaalste rekt z'n nek en bedelt om een hapje.

Prinsje ligt te soezen bij de voeten van z'n vrouwtje. Daar ziet hij opeens die ganzesnavel op zich toe komen. Hij schrikt en schiet er blaffend op af.

En daar heb je het gerammel in de glazen. Oom Hannibal heeft al een poosje met donkere ogen naar dat witte gevaar staan kijken. Als de poedel op de gans af stuift, slaat hij z'n vleugels uit en vliegt naar de hond toe. Ook de andere ganzen reppen zich naar de blaffer. Ze schreeuwen: „Weg . . . weg . . .” Ze blazen en sissen.

Maar daar laat Hannibal het niet bij; hij slaat in het wilde weg met z'n vleugels. Hij geeft Prinsje een veeg om de oren, dat het diertje over de kop rolt en jammerend wegent.

Hannibal vliegt er achter aan en de andere ganzen gaan te keer: „Weg . . . weg . . . weg . . . weg . . .”

Prinsje vlucht in blinde angst. Hij rent tegen het ezeltje op. Dat slaat kordaat met de achterpoten naar die vreemde hond. De eenden maken het spektakel nog groter; ze slaan met hun vleugels op het water en kwaken: Kwè . . . kwè . . . kwèèè . . .

Meneertje Help is opgesprongen. Hij klapt boos in z'n handen naar al die gekke beesten en roept: „Prinsje, kom hier!”

Dat wil Prinsje wel; hij stormt in een wijde boog op z'n baas aan. Maar daar is die vreselijke Hannibal weer. En – lieve tijd! – de kalkoen ook al. „Koele-kloere-koe-koel-koel . . .” schreeuwt die woedend. Hij zet al z'n veren overeind en stuift op het hondje af. Hannibal geeft Prinsje weer een klap. Die rent voor z'n leven, weg

vandaar, ver weg! De ganzen staan hem boos na te kijken.

De mensen gaan nu ook.

„Ga maar . . . ga . . . ga . . .” roepen de ganzen.

En de eenden kwaken: „Kwè . . . kwè . . . weg, jullie met dat witte spook!”

Alleen Annelies staat op het eilandje in de vijver roerloos toe te kijken. Annelies is de grote pinguïn. Haar zwarte vleugels houdt ze een eindje van haar witte borst af; ze lijkt nu een oud vrouwtje met een witte schort voor en de handen in de zij.

't Is of ze bij zichzelf zegt: „Wat een spektakel om zo'n poedeltje!”

6. *Dat is erg*

Er zijn zoveel lanen en zoveel straten in de stad! Ga daar nu zo'n poedeltje eens zoeken! Het kan wel ik weet niet hoe ver gezworven zijn. En er zijn zoveel auto's! . . .

Meneertje Help staat bij de rand van het park. Hij veegt het zweet van z'n hoofd met z'n zakdoek. Gisteren heeft hij met de kinderen het hele park afgezocht, maar niets gevonden. En nu heeft hij weer een uur rondgekeken. En maar geroepen: „Prinsje, Prinsje!” En maar gefloten. 't Heeft allemaal niets geholpen.

Hij was van plan om de stad in te gaan, misschien dat het poedeltje ergens in een straat zwerft. Maar nu schudt hij z'n hoofd. „Zoveel lanen, zoveel straten!” zegt hij.

Hij gaat op een bank zitten, moe en verdrietig.

Dan . . . vlugge voetstapjes klinken op . . .

„O, meneer,” roepen Ollie en Dollie, „is Prinsje al terug?” Ze komen uit school.

Meneer schudt het hoofd. „'k Heb overal gezocht, maar niets gevonden.”

„Is u bij de kinderboerderij geweest?”

„Ach nee, daar komt Prinsje niet meer, hij is te erg geschrokken van de ganzen.”

„We willen u graag helpen,” zegt Ollie, „maar we moeten naar huis.”

„Ja, ja,” zegt meneer.

„Paps komt thuis, ziet u.”

„O ja? Fijn voor jullie.”

„Nou ja, vandaag nog niet, maar morgen misschien; er zal nu wel een telegram zijn.”

„Fijn,” zegt meneer, „ga maar gauw kijken.”

Ollie blijft nog even staan, ze vindt het zo naar, dat ze meneertje alleen moet laten. „Dag,” zegt ze zacht.

En Dollie roept: „Als de school uit is vanmiddag, komen we weer, en we zullen overal zoeken.”

Dan rennen ze weg.

Maar even later blijft Dollie staan. „Zullen we eens aan het politiebureau vragen?” zegt hij.

Ollie vindt het goed en daar draven ze al naar de politie.

Die aardige agent van gisteren is er weer. „En . . . ?” vraagt hij, „komen jullie m'n gebakje brengen?”

„Nee meneer,” zucht Ollie, „we . . .” Ze is moe van het lopen.

„Ja,” zegt Dollie, „u krijgt vast een gebakje, als u hem vindt.”

„Wie vindt?” vraagt de agent.

„Prinsje.”

„Die meneer, heet die Prinsje?”

„Nee, die heet . . . eh . . . ja, hoe heet hij eigenlijk? Hij heet niet echt meneertje Help, maar eh . . .”

„Prinsje is weggelopen, ziet u.”

„Prinsje, is dat . . . ?”

„Z'n hondje! . . . Een poedeltje! . . . Hij is wit . . . En hij heeft allemaal krulletjes.”

Om beurten zeggen ze iets tegen de agent en die knikt maar.

„Hoe heet die meneer?” vraagt hij.

Ja . . . ze kijken elkaar aan, hoe heet hij ook weer? Ze noemen hem nooit bij z'n echte naam . . . die is ook zo moeilijk! Dus . . . of zo iets; er komt ook een a in . . . Dasuto . . . ?

„Schrijft u maar: meneertje Help,” zegt Dollie.

„En waar woont hij?” vraagt de agent.

„O, bij het park, helemaal aan het eind, weet u wel . . .”

„Hoe heet die straat?”

Ja . . . hoe heet die . . . nee, dat weten ze ook niet.

In de ogen van de agent schittert een lichtje.

„Weet je wat,” zegt hij, „ik moet straks dienst doen op straat, ik zal naar alle kanten kijken of ik . . .”

„Of u een witte poedel ziet,” roept Dollie.

„'t Zal gebeuren,” zegt de agent, „en kom dan om een uur of vijf maar eens horen.”

„Goed,” zegt Ollie.

„En dan moet je me ook eens vertellen in welke straat die meneer woont en hoe hij eigenlijk heet.”

„Oei,” zegt Dollie.

„Da's moeilijk," zucht Ollie.

„Probeer maar," lacht de agent. Hij knikt nog eens, en dan gaan ze naar huis.

7. Paps heeft wat meegebracht

Paps komt morgen niet thuis, en paps komt overmorgen niet thuis, want bij het hekje van „Maupertuus" staat hij al naar de tweeling uit te kijken.

Ze vliegen hem om de hals. Vader tilt ze allebei op z'n armen. Ze babbelen en vragen dadelijk van alles door elkaar.

„Wat fijn dat u er nou al is . . ."

„We dachten pas overmorgen . . ."

„Hoelang blijft u? . . ."

„O, paps het komt prachtig uit! . . ."

„Ja, vanmiddag krijgen we vakantie . . ."

„En paps, Prinsje is weggelopen . . ."

„Ja, en de politie . . ."

Vader luistert en hij lacht maar. Met de tweeling op z'n arm gaat hij het huis binnen.

„Hebt u wat meegebracht, paps?" vraagt Dollie.

„Ja paps?" vraagt Ollie.

„Natuurlijk, maar eerst gaan we eten."

„Waarom? Ik ben veel te nieuwsgierig om te eten."

„Ja, maar ik ben bang dat er van eten helemaal niets komt, als ik nu het cadeau al laat zien."

„Ik zal drie boterhammen eten," belooft Dollie.

„Aan tafel dan," commandeert de kapitein. Hij knijpt mams in de wang en zegt: „Wij weten het samen al, hè Cootje?"

„Wat weten jullie?" roept Dollie.

„Helemaal niks,” plaagt vader. „Eet jij eerst maar eens drie sneetjes.”

Onder het eten vertelt de tweeling nog van alles. En vader luistert maar; in z'n ogen kun je zien, hoe blij hij is.

„Zo, en kom nu maar eens mee,” zegt paps, als Dollie werkelijk drie boterhammen op heeft.

Ze gaan naar de slaapkamer. Daar staat een grote doos op een tafeltje. Vader draait de doos om. Daar zien de kinderen een plastic venstertje en daarachter . . .

„Hè? . . .” zegt Dollie, „is dat? . . .”

Ollie doet een stap achteruit. Ze zet heel grote ogen op en stottert:

„Een . . . eh . . . ko . . . een konijntje? . . .”

„Kijk eens goed,” zegt vader.

Dollie steekt z'n neus tegen het venstertje. „Een aapje!” roept hij, en maakt een luchtsprong van plezier.

„Ja,” zegt vader, „'t is een aapje, maar nu moeten jullie een poosje niet in de buurt van de doos komen, want het diertje is bang voor jullie.”

„Is hij voor u niet bang, paps?”

„O nee, hij heeft drie weken door m'n kajuit gesprongen; mij kent hij wel.”

Vader haalt het aapje uit de doos. Het kijkt met kraallogjes naar Ollie-Dollie en kruipt dicht tegen de kapitein aan; één arm heeft hij om zijn hals geslagen.

„Och . . .” zegt Ollie.

„Wat leuk,” lacht Dollie. Hij zit te wippen op z'n stoel. „Mag ik?”

„Nee, nee,” zegt paps, „je moet nog een paar dagen geduld hebben. Hij moet eerst aan jullie wennen en dan komt hij wel op je schouder zitten. Nu gaan we naar de doe-het-zelf-winkel om hout; ik zal een mooi hokje voor hem maken. Ik blijf tien dagen thuis, dus ik heb al de tijd. Gaan jullie mee? Jij ook, Cootje?”

„Ja, ja,” lacht mams, „je wil ze nu allemaal bij je hebben, hè; geen stap buiten de deur zonder Ollie-Dollie en Cootje.”

„Natuurlijk,” zegt paps, „zo is een zeeman.”

„Ja, maar Ollie-Dollie moet naar school en Cootje moet nog af-ruimen en dan eerst eten klaarmaken voor vanavond.”

„Ben je mal,” roept vader, „Ollie-Dollie blijft maar eens een middagje thuis, ik bel zo dadelijk de school wel op. En eten klaarmaken hoeft Cootje niet; we eten vanavond in de stad.” Hij springt op, grijpt mams bij d'r arm en Dollie bij de hand en zal net een rondedansje gaan doen.

Dan slaat Ollie de hand voor haar mond en zegt: „O maar paps, we kunnen niet thuisblijven uit school: 't is vanmiddag verhogen . . .”

„O-là-là . . .” roept vader, „verhogen . . . !”

„Maar de school duurt heel kort, nog geen uurtje!”

„Gáán jullie wel over?” vraagt vader en probeert een beetje angstig te kijken.

„O ja, ik ben de knapste van de klas!” pocht Dollie.

„Ik geloof, dat Erwin toch knapper is,” zegt Ollie.

„Ja, maar Edith is ook verschrikkelijk knap, hoor.”

„En ik niet, soms?”

„Jullie zijn alle vier nummer één,” lacht vader. „Hup, naar school, Cootje en ik gaan de vaat doen.”

„Breng ons eens weg met de auto,” vleit Ollie.

„Toe maar,” zegt moeder en duwt hen samen de deur uit.

Een uur later staat Ollie-Dollie daar met lachende toeten. Ze zwaaien met hun rapporten.

„Verhoogd naar de tweede klas!” roept Dollie. „En Ollie ook.”

„Ik heb drie achten,” juicht Ollie.

„Ik één acht en een heleboel zevens,” zegt Dollie.

„Knap hoor,” prijst vader, „daar gaan we feest op vieren, we eten in de stad.”

Wat een fijne avond wordt dat! Ollie en Dollie mogen het lekkerste kiezen wat ze maar kunnen bedenken. En het duurt zo heerlijk lang; telkens brengt de ober weer iets anders. Het slot is een gebakje en dan nog fruit, maar dat kunnen ze niet meer op.

't Is tien uur, als ze bij „Maupertuus” komen.

„Nou kruipen de vossen¹ weer alle vier in het hol,” zegt Ollie.

„En de kleine vosjes op staande voet in het verste hoekje, vort,

¹ Moeder heette vroeger Cootje de Vos. Vader noemt haar daarom ook vaak Vosje.

naar bed, rakkertjes," commandeert de oude vos.

Tien minuten later liggen ze onder de dekens. En nòg vijf minuten later droomt Ollie al. Ze ziet op straat een wit hondje lopen . . . Opeens is ze klaar wakker. „O, nu hebben we helemaal niet meer aan Prinsje gedacht," zegt ze spijtig.

Ze gaat naar Dollie's kamer.

„Dollie, hoor eens," fluistert ze, maar Dollie slaapt als een roos. Ze kruipt weer onder de dekens.

't Is feest geweest vandaag, maar het blijе gevoel is helemaal weg . . . Ergens loopt nu een wit poedeltje te dwalen . . .

8. *Cupido*

Moeder is de stad in, boodschappen doen. Vader is druk bezig met het timmeren van een hokje voor Cupido.

Cupido, dat is de naam van het aapje. Zo had de kajuitsjongen van kapitein Zeerob het diertje genoemd en het had dadelijk naar die naam geluisterd. „Ik denk dat-ie thuis bij z'n moeder ook al zo heette," had de jongen met een effen gezicht gezegd. „Dus kapitein, dat is z'n naam, hoor."

Nu is de kapitein zwaar aan 't werk voor z'n aap. Dollie helpt dapper mee, en Ollie staat erbij te babbelen.

„We gaan hem kunstjes leren, Dollie," zegt ze.

„Ja, en als ik dan zeg: hup! dan moet hij op m'n schouder springen."

„En als hij heel mak geworden is, mag hij mee naar het park."

„Leuk! En dan mag hij in de bomen klimmen."

„Maar dan moet hij een touw aan z'n poot hebben, hoor. Anders loopt hij weg, net als Prinsje."

„O, paps, gaat u straks mee Prinsje zoeken?"

„k Zal eens zien," zegt paps.

„We moeten hem vinden, hoor Ollie!”

„Natuurlijk, meneertje Help heeft toen ook onze Pollie gevonden. Nou, dan moeten wij Prinsje vinden.”

„Ja, dat is eerlijk.”

Rrrrrring . . . rrrrrring . . . rrrrrring . . . De telefoon gaat.

Paps neemt de hoorn op. „Met Zeerob,” zegt hij kort. „O, meneer Goedkoop, wat kan ik voor u doen?” Vader luistert. „Ik kom,” zegt hij dan en legt de hoorn neer.

„Je moet toch niet gaan varen zeker?” vraagt Dollie.

„Nee, nee, over een halfuurtje ben ik terug.” En weg is paps.

„Kijk, ginds loopt Erwin,” zegt Dollie. „Erwin . . . Eèèèèèr . . . win . . .”

Edith is er ook bij; daar komen ze al aanhollen.

„We hebben zo iets leuks!”

„Wat dan?”

„Kom maar eens kijken.”

Ze gaan met z'n vieren naar de grote slaapkamer.

„Wat is dat?” vraagt Edith, als ze door het ruitje kijkt. Ze ziet een paar kraalogen. Ze is er een beetje bang voor.

„Een aap,” roept Erwin en begint hard te lachen. „Een aap, jongens, een aap.”

Edith komt wat dichterbij. „Ik kan hem niet goed zien,” zegt ze. Dollie maakt de doos een beetje open. Nu valt het licht op het aapje. Het zit in een hoekje te knippen met de ogen.

„Hij is bang,” zegt Erwin. „je moet er niet zo dicht bij komen.”

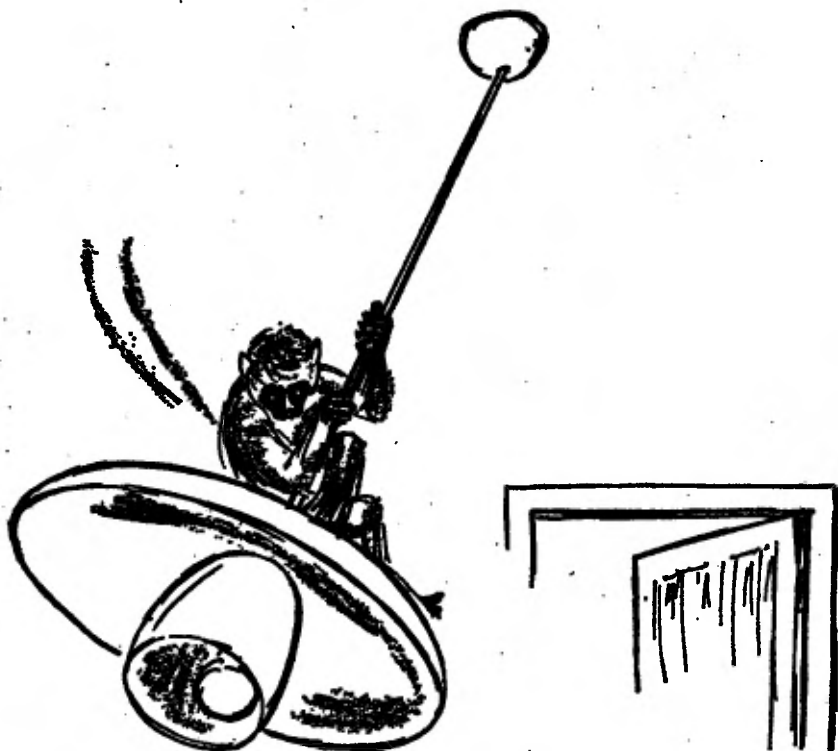
De deur knierpt en tip-tip-tip, daar is Pollie ook. Nieuwsgierig kijkt hij naar zoveel kinderen daar in de kamer. Z'n staart begint te wuiven: allemaal speelkameraadjes . . .

Dan ziet hij opeens het aapje. Een ogenblik staat hij stijf van schrik. Grrr . . . grrr . . . gromt hij en . . . stuift op het venstertje af. Hij blaft, hij grauwt, hij gaat te keer als een dolle.

En daar heb je de poppen aan het dansen.

In een flits schiet het aapje door het half openstaande deksel . . . hup . . . op de kast . . . hip . . . in het gordijn. Daar hangt hij aan één arm te bungelen.

De kinderen schrikken zich wild.

„Pollie, kom hier,” schreeuwt Dollie.

„Ooooo . . . !” kermt Ollie.

Edith slaat beide armen om het hoofd, bang dat het aapje haar zo in de haren zal vliegen.

Erwin probeert Pollie weg te jagen, maar die zit achter z'n vijand aan.

Cupido neemt een reuzensprong en hangt . . . in de lamp te schommelen.

De kinderen schreeuwen door elkaar.

Pollie springt op het bed, op het nachtkastje.

Cupido flitst van het ene plekje naar het andere en opeens . . . rats . . . door het open raam naar buiten.

Een ogenblik is het doodstil . . . verrrrschrikkelijk . . . !

Maar Dollie stormt naar buiten, kijkt rond en roept: „Daar zit-ie.”

Hoog op het dak, stijf tegen de schoorsteen aangedrukt, probeert het aapje weg te schuilen.

De kinderen rennen allemaal naar buiten. Pollie ook, maar Erwin grijpt hem bij de halsband en sluit hem op in de keuken.

En daar staan ze nu in de achtertuin. Ze kijken naar boven en zeggen geen woord. Ze zuchten alleen maar. Hoe krijgen ze ooit het aapje weer binnen?

Na een poosje fluistert Dollie: „We moeten hem lokken.” Hij neemt een stuk brood uit de trommel, hij houdt het in de hoogte en vleit: „Kijk eens, Cupidootje . . .”

Maar Cupidootje beweegt zich niet.

„Hij houdt niet van brood, jô,” zegt Erwin.

„Wat dan?”

„Een appel misschien?”

„Ik weet het, een banaan, in de dierentuin krijgen de apen ook bananen.”

Ollie gaat kijken, of er ook bananen in huis zijn. Jawel, hoor, even later geeft ze er een aan Dollie.

Die rent de trap op, naar het balkon en roept liefjes: „Kijk eens, Cupido . . . kijk eens, een banaantje, dat is voor jou, kom dan . . . kom dan . . . kijk toch eens . . . lekkerrrr!”

Maar het aapje verroert zich niet. Het kijkt met z'n lichte oogjes naar de jongen, hij vertrouwt hem geen zier.

„Wat is dat nou?” schrikt moeder, als ze thuiskomt.

„O mams,” huilt Ollie, „Cupido zit op het dak en hij wil er niet afkomen.”

„Hoe komt dat?” vraagt ze en ze kijkt van de een naar de ander. Ze roepen van alles door elkaar: „O mams . . . o mevrouw . . . Pollie . . .”

„Nou, zwijg maar, ik hoor het later wel,” zegt moeder, „eerst die aap!”

Ze gaat ook roepen, net als de kinderen: „Kom dan, Cupido.” En ze gaat ook naar het balkon met een banaan: „Kijk toch eens . . .” Dollie breekt een stuk van zijn banaan af en gooit het naar het aapje.

Het diertje schrikt ervan, het neemt een reuzensprong en . . . zit in de berkeboom achter het huis.

„Alle mensen!” roept moeder. „Nu is het helemaal verkeken.”

9. *Flipje Hoepia*

Ze zitten met z'n allen in de kamer. Ze gluren door de gordijnen naar de berk. Daar zit onbeweeglijk het aapje.

Moeder heeft gezegd, dat ze beter naar binnen kunnen gaan. „Het diertje is doodsbang, laten we maar wachten tot vader komt.”

Ze hebben een halve banaan bij de boom gelegd en bij de achterdeur nog een stuk.

„Als hij niemand meer ziet, komt hij er misschien wel om,” zegt moeder.

En nu zitten ze maar te wachten . . . en te kijken . . . ze krijgen er een stijve nek van.

„Ja,” fluistert Dollie opeens, „hij komt naar beneden.”

Ze steken de hoofden bij elkaar. Cupido zit nu een tak lager. Hij kijkt schuw naar boven.

„Ook dat nog!” fluistert moeder boos. Boven de boom wapperen een paar kraaien in de lucht. Ze hebben de vreemde snoeshaan gezien en schelden kwaadaardig: „Kaa . . . kaa . . . kaa . . .”

Brrroem . . . Er stopt een auto voor het huis. „Pappie!”

Als vader uitstapt en langs het huis loopt, vliegen de kraaien weg. Vader kijkt naar de halve banaan op het pad; hij raapt hem op. Hij kijkt naar het stuk banaan bij de deur; hij raapt het op en bromt wat.

In de keuken vertelt moeder van de narigheid.

Vader schudt het hoofd. „Altijd wat met die rakkers, hè.”

Hij kijkt door het raam naar de boom. „Goeiemorgen!” bromt hij.

„Hoe krijgen we die ooit weer in huis?”

„Ik heb een schepnet,” zegt Erwin, „zal ik het halen? Als u in de boom klimt, kunt u hem daarmee vangen.”

„Jij weet hoe het moet,” zegt meneer.

Erwin wil al wegrennen, maar meneer Zeerob zegt: „Laat maar, mannetje, ik heb geen ladder.”

Een poosje is het stil, ze zitten allemaal na te denken, hoe het dan wel moet.

„Ik dacht, dat een zeeman wel zo in de boom kon klimmen,” zegt Erwin zachtjes tegen Dollie, „hij moet toch ook altijd in de mast klimmen.”

Meneer Zeerob hoort het, hij glimlacht en zingt: „Hij moest klimmen in de mast . . .”

En dan . . . „Ik weet het!” zegt hij. „Flipje Hoempla kan hem eruit krijgen.”

„Flipje?” vraagt moeder.

„Ja, Flipje heeft hem zes weken verzorgd. Die kan van alles met hem uithalen. Soms zat Cupido in Flipjes buis, z'n kopje er net uit.”

„Ja, Flipje!” roept de tweeling.

„Wie is Flipje?” vraagt Erwin.

„De kajuitsjongen van paps.”

„In de hoop dat hij thuis is!” Vader gaat snel de voordeur uit en . . . brrroemm . . . de auto schiet weg.

„Als Cupido nou maar blijft zitten!” zucht Ollie.

Ja, het beestje kan natuurlijk ook het park ingaan.

Moeder legt de stukjes banaan weer buiten en kijkt een beetje bezorgd naar boven.

„'t Komt allemaal goed, Cootje,” fluistert Dollie.

Moeder lacht om de guit. Dat zegt vader altijd, als ze een beetje zit te piekeren.

Het wachten duurt wel lang.

„Ja, Flipje woont helemaal aan de andere kant van de stad.”

„Als-t-ie maar thuis is!”

„Flipje, nou, die kan klimmen, jø!” zegt Dollie tegen Erwin. „Hij klimt iedere morgen in de mast, en 's avonds ook. En als het stormt, 't kan hem niks schelen, hoor, hij klimt in de mast.”

Erwin knikt heftig; hij gelooft al die zeemanswonderen. Een ka-

juitsjongen! Kun je begrijpen, die kan alles.

„Wat heeft hij een grappige naam: Flipje Hoepla!”

„Zo noemen de matrozen hem, omdat hij alles in een wipje doet . . . hoepla . . . klaar . . . !”

Ze babbelen maar. Af en toe gaat er eentje bij het raam kijken.

Ja hoor, hij zit er nog . . .

Brrroemmm . . . „Daar is-t-ie!”

En daar staat Flipje dan; een kleine donkere kerel met guitige bruine ogen en een grote zwarte haardos.

„Dag mevrouw,” zegt hij en tikt aan z’n kuif. „Waar zit-ie, kaptein?”

Vader trekt hem naar het raam en wijst naar boven.

„Wel, dat loedertje!” lacht Flipje. Hij haalt z’n broek eens op, spuugt eens in z’n handen en gaat naar buiten. Hij hoort de kinderen achter zich. „Allemaal binnenblijven, u ook, kaptein,” commandeert hij en tikt aan z’n kuif.

„Koppie-kraauw . . .” roept hij met z’n vriendelijkste stem tegen het aapje.

De kraaloogjes van het diertje worden nog ronder: daar is een bekende stem.

Flipje lacht. Hij spuugt nog eens in z’n handen en klimt – hoepla – in de boom. Op de onderste takken blijft hij staan.

„Och-toch, Cupidootje . . .” vleit hij, „gaat het aapje slapen? Kom dan . . .” Hij trekt z’n buis open en lokt weer: „Cupidootje slapen? . . .”

En, roets, daar glijdt het beestje opeens omlaag. Het slaat beide armpjes om Flipjes hals.

„Braaf jongetje,” sust Flipje. „Zijn er zulke kwaaië honden in de wereld? We zullen er soep van koken, hoor.” Hij maakt z’n kiel verder open en . . . Cupido kruipt er veilig in weg.

Dan laat Flipje zich van de onderste tak vallen, veert op z’n tenen en staat – hoepla – bij de deur. Uit z’n kiel komt het ronde kopje met de kraaloogjes piepen.

De kinderen juichen.

„Breng hem maar gauw in z’n hok,” zegt vader. De kapitein en de kajuitsjongen wippen de trap op en de kinderen volgen natuur-

lijk. Als Flipje Cupido in de doos wil stoppen, vliegt het aapje hem om de hals en houdt hem met beide armen vast.

„Och gruttekes toch,” sust Flipje, „gruttekes toch!” Hij maakt de armen van Cupido voorzichtig los en steekt het beestje een brok banaan in de bek. „Lekkeerrrr . . .” zegt hij en zet het aapje in de doos.

„Alstublieft kapitein,” lacht Flipje en tikt aan z'n kuif.

10. *En nu Prinsje*

„Zo,” zegt de kapitein, „nou eerst een sigaret.”

Hij gaat met Flipje op de bank zitten. Flipje blaast sissend als een bruinvis de rook uit.

„Ze gaan thee drinken, tenminste . . . moeder en de kinderen.

„Jij liever een biertje, Flip?”

„Alstublieft kapitein.” Flip tikt aan z'n kuif.

De kapitein en z'n kajuitsjongen drinken samen een biertje. Flipje zal erover opscheppen, als hij weer onder het scheepsvolk is. „Een fijne mevrouw, maar net zo gewoon as . . . as m'n moeder, hè.”

„Wat kan Flipje goed dieren vangen!” zegt Erwin.

„Nou!” roept Dollie, „hij had 'm zo.”

„Flipje,” vleit Ollie.

„Ja, zeg 't eens.”

„Meneertje Help z'n hondje is weg.”

„Spijtig!”

„Wil jij ons helpen zoeken?”

Daar moet Flipje om lachen.

„Ben je mal?” zegt moeder.

„Ja, maar Flipje kan zo goed dieren vangen.”

„Ja,” lacht Flipje, „als ik weet waar ze zitten, dan heb ik ze in een mum.”

„Maar we weten niet waar hij zit; wil jij helpen zoeken?”

„Hoe ziet-ie er uit?”

Nu gaan ze met z'n allen vertellen, hoe Prinsje er uit ziet. „Wit en . . . en een grote kuif . . . en poefjes aan z'n pootjes en . . . allemaal krulletjes . . .”

„Zal ik je thuisbrengen, Flip?” vraagt de kapitein.

„Aaach! . . .” roepen de kinderen.

„Alstublieft kapitein, maar ik kan ook wel met de bus, hoor.”

„Ik breng je, en dit is voor je moeite.” De kapitein gooit een rijksdaalder op tafel.

„Da's te gek, kapitein, maar dank u wel,” en Flipje tikt aan z'n kuif.

„Gaan jullie mee?” vraagt vader.

„Jaaaaa . . .” jubelen de kinderen.

Ze worden met z'n vieren achter in de auto gestopt; Flipje zit naast z'n baas.

Ze zijn nog geen tien straten gereden, of Flipje zegt: „Stop 's kapitein.” Hij wijst naar buiten en vraagt aan Ollie: „Zag hij er zo uit?”

„Wat?” vraagt Ollie.

„Het hondje van dat meneertje?”

Daar bij een vijvertje in een plantsoen loopt een hondje te snuffelen.

„Ja, zo'n poedeltje was het.”

„Precies net eender,” roept Dollie.

„Maar . . . maar . . . dat is 'm, geloof ik,” zegt Ollie zacht. Ze kan het wel niet geloven, maar . . .

„Laat me d'r uit,” zegt Dollie, „ik ga kijken, het lijkt . . .”

Hij loopt naar het poedeltje.

„Prinsje . . . Prinsje . . .” roept hij.

Het hondje kijkt op, blijft even roerloos staan, en rent dan op Dollie af. Hij krult zich om de voeten van het jongetje en jankt van blijdschap.

„Hij is het!” roept Erwin.

„Het is 'm,” zucht Ollie. Ze huilt bijna.

„Laten we hem dadelijk thuisbrengen,” zegt Dollie.

Het diertje wordt meegenomen in de auto. Ze rijden terug.

„Waar moeten we zijn?” vraagt vader.

„Parkweg 42,” commandeert Dollie.

En vijf minuten later stopt de auto voor het hekje van meneertje Help.

Die staat voor het raam zijn bril schoon te maken. Hij kijkt naar de auto. Er stapt een meneer uit . . . en een jongeman. Er stapt een meisje uit . . . en een jongetje . . . en nog een meisje . . . en nog . . . Lieve help, er komt geen eind aan! denkt hij. Nog een jongetje, een jongetje met . . . met een wit . . .

„Hèèè? . . .” Meneertje Help zet zenuwachtig zijn bril op.

„Julia,” roept hij. Hij sloft naar de deur, en daar vliegt z'n Prinsje op hem af.

Mevrouw komt erbij. „Och toch! Och toch!” stamelt ze. „Maar wie . . . waar heb je? . . . Och heden, nu zie ik het pas! Dat . . . wel, wel, Ollie-Dollie. Hebben jullie hem gevonden? Waar was m'n diertje?”

„Nee, Flipje,” roepen ze allemaal.

„Wie is Flipje? Welke Flipje . . . ?”

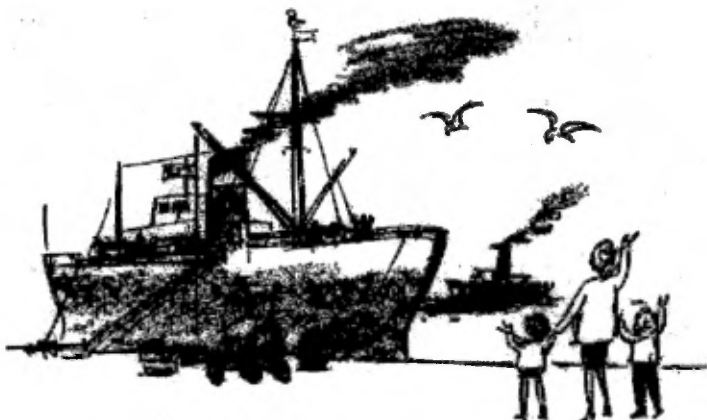
„Hier is Flipje,” zegt Dollie en duwt de kajuitsjongen naar voren.

„O, is dat Flipje? Wel jongeman, heb jij Prinsje gevonden? Vertel toch eens, waar was hij? Honger zeker, hè?”

Flipje lacht een beetje. Hij zegt: „Ik heb niet gezocht, hoor, het hondje liep daar, nou, en toen vroeg ik: Lijkt die erop? Nou, en toen was het 'm.”

Maar meneertje Help zegt, dat hij het allemaal heel goed begrijpt en dat zulke kerels een goede beloning moeten hebben. En Flipje krijgt een rijksdaalder.

Dat zijn er dan twee, denkt Flipje. Hij zegt: „Dank u wel,” en tikt aan z'n kuif.

11. *Varen maar weer*

Een week later.

Er ligt een boot in de haven. Hij gaat zeker vertrekken, want de fluit bromt zwaar: vvvvvoe-oe-oe . . . En nog eens: . . . vvvvvoe-oe-oe . . . De trossen worden losgegooid.

Op de wal staan een mevrouw en twee kinderen. Ze kijken aldoor omhoog naar de grote boot.

Ze horen de bel in de machinekamer rinkelen.

En weer bromt de reus: vvvvvvoe-oe-oe . . .

De schroef begint te draaien, het water kolkt en kookt.

De laatste tros wordt opgetrokken.

De mevrouw en de kinderen blijven maar naar boven turen.

Daar kijkt een meneer over de verschansing; hij heeft een witte pet op met een brede gouden band.

„Dag paps, dag paps,” roepen de kinderen.

De mevrouw wuift en wuift.

De meneer zwaait met z'n pet.

„Daaag . . . daaag,” roepen de kinderen heel hard.

De meneer zwaait met allebei z'n armen, hij lacht breed. Dan gaat hij weg, hij moet de boot sturen, want hij is de kapitein.

Dan komt boven de verschansing een hoofd met een zwarte haardos.

„Dag Flipje, daaaag,” roepen de kinderen vrolijk.

Flipje lacht al z'n tanden bloot en zwaait wild met beide armen.

Dan gaat hij; hij heeft een hoop werk te doen, in de mast klimmen en zo.

De boot drijft af . . . langzaam . . . langzaam . . .

De mevrouw en de kinderen stappen in de auto. De moeder gaat achter het stuur zitten, maar ze rijdt nog niet weg. Ze blijft een poosje voor zich uit staren.

Het meisje kijkt schuin naar de moeder op en gaat ook voor zich uit zitten staren.

Dan legt het jongetje z'n hand op de arm van de moeder.

„'t Komt allemaal goed, Cootje,” zegt hij.

En de moeder lacht weer.

Inhoud

1. Een vrije dag	7
2. Hannibal	11
3. Dan gaan we zoeken	14
4. Was paps er maar	16
5. Het feest	21
6. Dat is erg	25
7. Paps heeft wat meegebracht	27
8. Cupido	31
9. Flipje Hoepla	35
10. En nu Prinsje	39
11. Varen maar weer	42